

School als wapen tegen armoede Sponsor voor 12 euro per maand

Het begon vijftig jaar geleden met het tijdschrift Libelle. Inmiddels hebben Paula en Dick Vermeer uit Nunhem bijna een dagtaak aan het runnen van de Stichting Children Sponsorship.

DOOR GERTIE DRIESSEN
NUNHEM

Waar een artikel in de Libelle al niet toe kan leiden. Ergens medio 1967 las de inmiddels overleden Mia Cox, moeder van de bekende Roermondse horecatycoon Wim Cox, in het vrouwentijdschrift een stukje over straatkinderen in India en de missiezusters van de Lourdes Society. Deze organisatie zet zich in voor de arme bevolking in de Indiase deelstaat Gujarat.

De zusters runnen er een lepraziekenhuis, helpen vrouwen met microkredieten en bieden kansarme kinderen zicht op een betere toekomst via scholing. Roermondse Mia werd gegrepen door het artikel en schreef spontaan een brief aan de zusters. In januari van het jaar erop kreeg ze antwoord. Een lang epistel in het Engels van zuster Bridgit de Mello, die liet weten dat alle hulp zeer welkom was. Of het nu om kleding, voedsel of zeep voor het ziekenhuis ging.

Schriftjes

Haar noodkreet was niet aan dovemansoren gericht. Mia besloot spontaan voor 25 gulden per maand een kind te adopteren, de kosten van een (interne) opleiding tot en met middelbare schoolniveau. Ook familie en vrienden ontkwamen er niet aan. Overal 'ronselde' de Roermondse sponsors. Ook zus Paula en echtgenoot Dick uit Nunhem werden ingelijfd. Aanvankelijk louter als geldschieters, maar na pakweg tien jaar tevens als kartrekkers. „Mia noteerde alles met de hand in schriftjes, maar op een gegeven moment volstond dat niet meer”, vertelt Dick Vermeer. „De computer deed zijn intrede. Communicatie met India hoefde niet langer per luchtpost. Maar van computers had Mia weinig kaas gegeten.”

Eind jaren tachtig namen Paula (76) en Dick (77) de organisatie over en maakten er een officiële stichting van. Met tegenwoordig een vierkoppig bestuur, dat behalve uit het Nunhemse echtpaar bestaat uit Anne Marie Cox en oud-politieman Gerard Loose. Dankzij de Limburgse sponsorgelden volgen 250 kinderen een opleiding en wordt jaarlijks een aantal projecten ondersteund.

Had Mia het destijds na één reis naar India wel gezien - „het was haar te heet en ze vond die armoede vreselijk” - de Vermeers zijn er inmiddels „een keer of veertien geweest”.

Straatarm

„De eerste keer sta je versteld van alle ellende, beaamt Dick. „India mag dan een opkomende economie zijn, het groepje rijken dat daarvan profiteert is heel klein; de rest is straatarm.” De reizen - „uit eigen zak betaald” - brengen het echtpaar ook veel moois. Blije kindergezichten. Bijzondere ontmoetingen. Vrienden voor het leven. Een verrassende viering van hun vijftigjarig huwelijk, waarbij ze volgens de christelijke traditie in India opnieuw in de echt werden verbonden. En bovenal: kinderen die ze als kansloze baby in de armen hebben gehad en die het als volwassene heel goed doen. Zoals hun eigen ‘adoptiekind’ Vanita. Een meisje uit de sloppenwijken dat een baan kreeg bij multinational Cap Gemini, een collega ICT’er trouwde en inmiddels met man en zoontje in Oslo woont.

Hoogvlieger

Natuurlijk is niet ieder kind zo’n hoogvlieger, beseft het Nunhemse stel. Voor de meesten stopt het na de middelbare school, maar daarmee zijn ze voldoende toegerust om een betere toekomst tegemoet te gaan. Niet voor niks luidt het motto van de stichting ‘het einde van armoede begint op school’.

Sponsors betalen nog steeds hetzelfde bedrag dat Mia Cox destijds vaststelde. Voor twaalf euro per maand krijgt een kind een opleiding, eten en onderdak in zogeheten boardingschools op het platteland.

Sponsors worden via de stichting jaarlijks een aantal malen op de hoogte gehouden over de vorderingen van hun adoptiekind.

www.stichtingsponsorship.nl